

χέρια μου ἱσουλώματα Κονίστρ. Κάμαμε τοὺς φούρνους με τοὺς ἡφάνους αὐτόθ. Συνών. ἀφάνα, ἀχινόποδας.

ἄπηχτος ἐπίθ. κοιν. ἄπ'χτους βόρ. ἰδιώμ. ἄπηγος Κέρκ. Πελοπν. (Μάν.) κ. ἀ. — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἄπηχτος.

1) Ἐκεῖνος ποῦ δὲν ἔχει πῆξει ἢ ὁ μὴ δυνάμενος νὰ πῆξει κοιν. : Ἀβγὸ - αἶμα - γάλα - γιαούρτι - μέλι - πετμέζι - τυρὶ ἄπηχτο κοιν. || Φρ. Ἄπηχτο μυαλὸ ἢ ἄπηχτα μυαλὰ (ὁ μὴ ὠριμος, ἐπιπόλαιος νοῦς) κοιν. Συνών. ἄδετος 4, ἄπιαστος 7. β) Ὁ μὴ συντετελεσμένος, ἀτελής, ἐπὶ φύου τοῦ ὁποῖου τὸ κέλυφος εἶναι ἐτι μαλακὸν Εὐβ. (Κάρυστ.) : Ἐρριξε ἢ κόττα τ' ἀβγὸ ἄπηχτο. γ) Ὁ μὴ ὑφανθεὶς Μέγαρ. Στερελλ. (Κλών.) κ. ἀ. Συνών. ἀνύφαντος, ἀξύφαντος.

2) Μεταφ. ὁ μὴ ὠριμάσας τὸν νοῦν, ὁ ἔχων παιδικὰς ἢ νεανικὰς σκέψεις ἐνιαχ. : Ἄπηχτο παιδάκι ἐνιαχ. Καὶ μιλεῖ 'ς τὸ παλληκάρι τ' ἄπηχτο καὶ τ' ὁδηγᾷ ΓΒλαχογιάνν. Μεγάλ. χρόν. 37. Συνών. ἄγουρος Α 3 β, ἀνωρίμαστος 2, ἀπάωρος 2.

ἀπία ἢ, Αἴγιν.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἄπιος κατὰ μεταπλασμόν. Κατὰ ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2.201 ἀπὸ τοῦ ἄπιον.

Ἡ ἀπιδέα. Συνών. ἀπιδεά, ἀπίδι 2, *ἄπισ, ἀχλαδεά.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀπιά καὶ ὡς τοπων. Σῦρ.

ἄπιαστος ἐπίθ. ἀπίαστος Πόντ. (Κερασ. Κρώμν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) — Λεξ. Δεὲκ ἀπίαστους Ἡπ. (Πωγών.) ἀπίαστος Πόντ. (Κερασ.) ἄπιαστος Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ.) ἄπιαστος κοιν. ἄπιαστες Σκῦρ. ἄπιαστους βόρ. ἰδιώμ. ἀπίαστος Θράκ. (Μυριόφ.) ἄπιαστος Κάλυμν. ἄπιαστος Κύπρ. ἄπιατε Τσακων.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἐπιθ. ἀπίαστος.

1) Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν δύναται τις νὰ πιάσῃ με τὰς χεῖρας του ἐνιαχ. : Φρ. Ἐγ'νι ἄπιαστους ἀγέρας (ἐπὶ παιδίου ἀτακτοῦντος καὶ μὴ ὑπακούοντος εἰς τοὺς ἀνωτέρους) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) || Αἴνιγμ. Ἄπιαστος, ἀμάλλιαστος καὶ ἀπαλιοκούρευτος (ὁ ὄφις. ἀπαλιοκούρευτος = ἀψαλιδοκούρευτος) Χίος. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Ἡσυχ. «ἀναπτος, ἀληπτος, ἀπίαστος». 2) Ὁ μὴ τεθεὶς ἀκόμη εἰς χρῆσιν, ἀμεταχειρίστος, καινουργῆς, ἐπὶ ἐπιπλυν, σκευῶν, ἐνδυμάτων, βιβλίων κττ. σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) : Ἄπιαστο βιβλίον - καππέλλο - φόρεμα κττ. Ἄπιαστα μαχαιροπίρουνα - παπούτσια - πιάττα - ροῦχα κττ. σύνθηθ. Ἀπίαστες καθέκλες Θράκ. (Μυριόφ.) Τὸ σκαφίδ' ἀκόμαν ἀπίαστον ἔν' Πόντ. (Χαλδ.) Συνών. ἄβαλτος 2, ἀβάλωτος 2, ἄγγιχτος 2, ἀγκαίνιαστος 2, ἀλάτρευτος 2, ἀμεταχειρίστος, ἀναίτιος 2, ἀνέγκαιρος 2, ἀνέγλυτος 3, ἀνέργιος 1, ἀπάννιστος 2, ἀπαννος 1, ἀφόρετος, καινούργιος. Πβ. ἀνοίγατος, *ἀνοίγωτος. β) Ἀνέπαφος, ἀκέραιος Α. Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) : Τὸ κρασί εἶναι ἄπιαστο (δὲν ἔγινεν ἑναρξὶς καταναλώσεως αὐτοῦ). γ) Ὁ μὴ χρησιμοποιηθεὶς δι' ἐργασίαν, ἐπὶ ὑποζυγίων, βοῶν κττ. Ἡπ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Λακων.) : Ἄπιαστο ἄλογο - ζῶ - μουλάρι Κεφαλλ. Ἄπιαστα καὶ ἄστρωτα (τὰ μήπω στρωθέντα ὑποζύγια) αὐτόθ. Ἄπιαστο δαμάλι (τὸ μὴ ὑποβληθὲν εἰς ζυγὸν) Λακων.

3) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ συλληφθῇ ἢ ὁ μήπω συλληφθεὶς κοιν. καὶ Καπ. (Ἀραβάν.) Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) Τσακων. : Ἄπιαστος κλέφτης. Ἄπιαστο πουλλί. Ἄπιαστα πρόβατα - ψάρια κττ. κοιν. Ὁ φευκὸς ἔν' ἄπιαστος ἀκόμη Κύπρ. || Φρ. Πιάσ' τὸ Γιάννη τὸν ἄπιαστο (ἐπὶ τοῦ διαπράξαντος κακὸν τι καὶ ὄντος ἀγνώστου) ἐνιαχ. Εἶναι ἀχέλν ἄπιαστο (ἐπὶ ἀνθρώπου κατορθώνοντος νὰ διολισθαίνῃ εἰς τὰς συζητήσεις, ὥστε νὰ μὴ δύναται τις νὰ συνεννοηθῇ μετ' αὐτοῦ)

Κεφαλλ. || Παροιμ. φρ. Κλούβια καὶ ἄπιαστα (ἀπευχὴ πρὸς ἀποτροπὴν κακοῦ κοινολογουμένου ἢ ἀπευχὴ ἐπὶ ὀνείρων ἀπαισιῶν) πολλαχ. Κλούβια καὶ ἄπιαστα καὶ μακιδονησόπορο (ἐπὶ ὀνείρων, συνών. τῇ προηγουμένῃ) Ἀθῆν. || Παροιμ. Κλέφτης ἄπιαστος καθάρειος νοικοκύρις (ἐπὶ ἐνόχου θεωρουμένου ἐντίμου, διότι δὲν ἀπεκαλύφθη ἡ ἐνοχὴ του καὶ νεμομένου τὰ κλοπιμαῖα ὡς πραγματικοῦ ἰδιοκτήτου) κοιν. Ἄπιαστους κλέφτ'ς ἀφείδ'ς λουγερῶτι (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Λέσβ. Ἄπιαστα πουλλὰ χίλια 'ς τὸν παρὰ (ἐπὶ λόγων κενῶν μὴ στηριζομένων εἰς τὰ πράγματα ἢ ὑποσχέσεων τῶν ὁποίων εἶναι ἀβεβαία ἢ πραγματοποίησις) κοιν. Ἄπιαστα ψάρια καὶ πουλλὰ δεκαπέντε 'ς τὸν παρὰ (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κάρπ. Ἄπιαστος δὲν πιάνεται καὶ ἂν τὸν πιάσῃ σοῦ 'φρυγε (ἐπὶ πονηροῦ ἐν λόγοις ἢ ἔργοις διολισθαίνοντος) Ἰόνιοι Νῆσ. Περ'μέν' τὸν ἄεν τὸν ἀπίαστον πότε νὰ πιάσκειται (ἐπὶ τοῦ ματαιῶς καιροφυλακτοῦντος διὰ νὰ συλλάβῃ τινὰ) Πόντ. (Κρώμν. Τραπ.) β) Τὸ οὐδ. οὐσ., τὸ ἀσύλληπτον, τὸ ἀπρόσιτον πρᾶγμα ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωὴ 85 ΜΜαλακάσ. Ἀσφὸδ. 155 : Ποιήμ.

Βλέπεις τὰ μακρινά, τὰ γῦρο καὶ τ' ἀπάνω, τ' ἀπέραντα καὶ τ' ἄπιαστα καὶ τὰ μεγάλα

ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἂν.

Ἄλλοι 'ς τὴ σκέψι τὴν τυραγνισμένη ποῦ τ' ἄπιαστα νὰ πιάσῃ πολεμᾷ !

ΜΜαλακάσ. ἔνθ' ἂν. 4) Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν δύναται τις νὰ φθάσῃ, ἀφθαστος Πελοπν. (Αἴγ.) : Εἶναι ἄπιαστος 'ς τὸ τρέξιμο. 5) Ἐκεῖνος ποῦ δὲν καταπιάνεται με ἐργασίαν, ῥάθυμος, ὀκνηρός, ἐπὶ γυναικὸς Λεξ. Δημητρ. : Γυναῖκα ἄπιαστη. 6) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ προσδιορισθῇ, ἀκαθόριστος, ἀπροσδιόριστος ἸΠολυλ. Διηγ. 36 ΓΨυχάρ. Ἀγνή 60 Γ'Επαχτίτ. ἐν Προπυλ. 1,246 ΜΤσιριμῶκ. Ὁρες δειλιν. 43 : Ἄπιαστα τοῦ προσώπου τὰ πιθέματα (τὰ χαρακτηριστικὰ) ἸΠολυλ. ἔνθ' ἂν. Ἰσως γιὰ τὸ νὰ καθρεφτίζονται 'ς τὴ λίμνη μέσα πῆρνε καὶ δικό της, καὶ γαλάζιο, ὕγρὸ καὶ ἄπιαστο ΓΨυχάρ. ἔνθ' ἂν. Κάνενας θόρυβος δὲν ἀγροικεῖωταν παρὰ ἑνας ψιθύρος ἄπιαστος Γ'Επαχτίτ. ἔνθ' ἂν. || Ποιήμ.

Γεῖρε 'ς τὴν ἀγκαλεῖά μου καὶ κοιμήσου μ' ἔν' ἄπιαστο χαμῶγελο σὰν ἄγρια

ΜΤσιριμῶκ. ἔνθ' ἂν. 7) Ὁ μὴ πηχθεὶς, ἄπηχτος Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) : Τὸ γάλα καὶ ἐπίασεν καὶ τὸ ξύγαλα ἔν' ἀπίαστον (τὸ γάλα δὲν ἔπηξε καὶ τὸ γιαούρτι εἶναι ἄπηχτο) Χαλδ. Συνών. ἄπηχτος 1. 8) Ἐκεῖνος τοῦ ὁποῖου μέλη τοῦ σώματος δὲν εἶναι πιασμένα ἔνεκα ἀσθενείας ἢ γήρατος, ὁ μὴ πιασμένος ἐνιαχ. καὶ Πόντ. (Σάντ.) Ἀντίθ. πιασμένος (ἰδ. πιάνω). 9) Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει πιάσει ἤτοι δὲν ἔχει κολλήσῃ εἰς τὸν πυθμένα χύτρας κττ., ἐπὶ φαγητοῦ σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Ἀμισ.) : Ἄπιαστο φαεὶ σύνθηθ. Ἀντίθ. πιασμένος (ἰδ. πιάνω). 10) Ὁ μὴ λαμβανόμενος ὑπ' ὄψιν, ὁ μὴ ὑπολογίσιμος Θράκ. Μέγαρ. : Ἄπιαστος ἀνθρώπος Θράκ. Ἄπιαστα λόγια Μέγαρ. 11) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ καλλιεργηθῇ, οἶον νὰ σκαφῇ, ἔνεκα ἀνομβρίας, ἐπὶ ἀγροῦ Πελοπν. (Ἡλ. Λακων.) : Ἄπιαστο χωράφι. 12) Ὁ μὴ προξενῶν ἐπήρειαν, ἐπὶ μαγείας Κεφαλλ. : Κλούδα μάγια καὶ ἄπιαστα ! (ἀπευχὴ ὅπως τὰ μάγια μὴ βλάψουν. κλούδα = κλούβια) Κεφαλλ.

ἀπίδα ἢ, ἐνιαχ. ἀπ-πία Ρόδ.

Μεγεθυντ. τοῦ οὐσ. ἀπίδι.

Μεγάλο ἀπίδι. Συνών. ἀπίδαρος, ἀπιδος, ἀχλάδα.

ἀπιδάδι τό, ἀμάρτ. ἀπ'δάδ' Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπίδι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - άδι.

Ὁσμὴ ἀπιδίου : Μυρίζ' ἀπ'δάδ'. Συνών. ἀπιδέα.

